

16 Sammenlign teksterne

Diskuter i **GRUPPEN** og i **KLASSEN** på hvilke måder, teksterne ligner hinanden, og på hvilken måde Hanne Kvist har brugt myten om Odysseus anderledes i sin fortælling.

17 Fik I talt om

- hvordan jegfortælleren i *Supertanker* kan minde om Pippi Langstrømpe?

18 Flere fantastiske fortællinger – en læsefestival

Som I ved, er det vigtigt at læse meget for at træne sin læsning og blive en rigtig god læser.

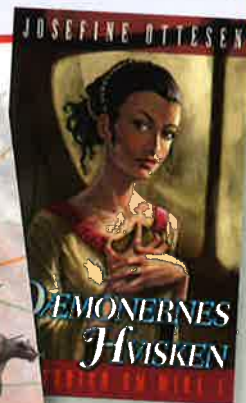
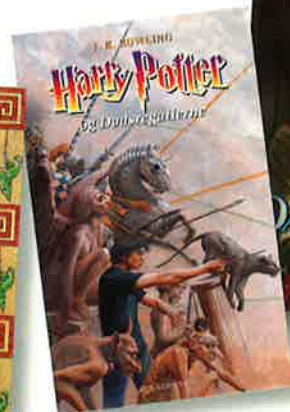
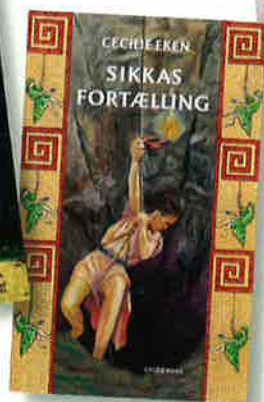
I kan i en periode i klassen lave en læsefestival, hvor I alle vælger at læse fantastiske fortællinger eller fantasy.

Gå på biblioteket, og find fantastiske bøger til jeres frilæsning. I kan finde inspiration i bogtitlerne her på siden, og I kan skrive *Læseblog* undervejs.

Når I har læst en bog, skriver I en vurdering på bloggen, så resten af klassen kan få lyst til at læse de gode bøger.

Når du læser mange bøger

- får du viden om verden
- får du mulighed for at leve dig ind i andres tanker og følelser
- får du oplevelser, du måske ikke ellers ville få
- "møder" du andre, der har det som dig
- bliver du mere livsklog
- lærer du dig selv bedre at kende.

19 Værd at tænke over, inden I læser

Man siger, at hunden er menneskets bedste ven. Hvad er jeres erfaring med forholdet mellem mennesker og hunde? Diskuter i **KLASSEN**.

Hvilke forventninger har I til handlingen i en novelle med titlen *Bare en hund*?

Inden I læser novellen, skal I tale om betydningen af ordene *aristokratisk*, *fyrstelig* og *gadekryds*.

Sæt ordene ind i *ordskemaer*.

	Ord	

Bare en hund

Bent Haller

Jonatan havde endelig fået lov til at gå tur med Saffo. Normalt var det mor, der luftede hende, eller far. De var meget stolte af den hund, det var nemlig ikke nogen almindelig hund. Det var en meget fin hund med stamtavle og sølvhalsbånd. Den havde kostet en lille formue. Når Jonatan plagede for at få lov til at gå en tur med Saffo, sagde far altid:

– Ikke endnu, Jonatan.

– Nej, vi må vente, til Saffo bli'r lidt større, sagde mor, så skal du nok få lov. Der kan ske så meget. Tænk, hvis Saffo løber fra dig, ud foran en bil. Eller der kan komme en stor hund.

Saffo var så lille og nuttet og ekstremt sød. Mor fik blanke øjne, når hun sad med den på skødet. Hvis hun sad for længe og kælede med den, protesterede far. Han ville også sidde med Saffo på skødet, klø den bag øret og æ dens bløde pels.

– Forsigtig, sagde de i munden på hinanden, når Jonatan ville klappe Saffo.

Saffo elskede frikadeller, i modsætning til Jonatan der hurtigt blev træt af disse svampede kødboller, som ikke smagte af noget, for nu fik de frikadeller næsten hver dag. Saffo var nemlig utrolig forkælet, mor og far indrømmede det selv. En dag da Jonatan endelig fik lov til at bestemme menuen og valgte bøf med pastaskruer, nægtede Saffo at spise. Derfor måtte mor i gang med at stege frikadeller.

Men nu havde Jonatan altså fået lov til at gå en tur med Saffo. Det var han glad for.

detalje,
se side 39

– Kom så, Saffo, sagde han og trak i snoren, når hun snusede for længe til en fremmed hunds tissetår.

Saffo havde ikke rigtig lært at gå i snor endnu, hun fór rundt, Jonatan var flere gange ved at snuble over hende. Hun trak kraftigt i snoren og ville halse af sted. Så løb de lidt ved siden af hinanden, indtil der igen blev kludder med snoren.

Da der kom en stor hund, tog han Saffo op i sine arme og skyndte sig over på den anden side af gaden.

– Vi er gode venner, Saffo, sagde han. Jeg er ikke spor misundelig, selv om du altid er så forkælet.

Det var helt utroligt, at han havde fået lov til at gå alene med Saffo. Det var noget uvurderligt, han var ude at lufte. Og en stor ære.

På mange måder var Saffo en fyrstelig hund. Mor kom til at se så fornem ud, når hun luftede Saffo om aftenen, og hun var nærmest pavestolt, når hun samlede en lille Saffo-pølle op i en dertil indrettet plasticpose.

Når de så fjernsyn om aftenen, lå Saffo i mors skød. En gang imellem tog hun den op og kyssede den på snuden. Så kikkede Jonatan den anden vej.

Saffo måtte ikke få rigtigt slik, kun hundeslik, men det ville hun ikke have. Derfor endte det alligevel med, at hun fik lørdagsslik. Det var Jonatan glad for.

Far havde et pokkers besvær bagefter, når Saffos tænder skulle børstes. Det var hun sur over. Hun bed ham i hånden. Hun kunne ikke snyde sådan som Jonatan, han lod bare, som om han havde børstet tænder.

Saffo var lidt af en pylre-hund efter Jonatans mening, hun kunne ikke vænne sig til at ligge i sin kurv om natten, hun lå og peb i søvne. Jonatan kunne høre det inde på sit værelse. Mor mente, at Saffo havde mareridt. Jonatan lå altid længe vågen i mørket, og han hørte, hvordan far rejste sig for at tage Saffo med ind i soveværelset.

– Ellers får vi jo ingen søvn, sukkede mor.

Om aftenen sad de somme tider og hyggede sig inde i stuen og så de videooptagelser, far havde redigeret. Det var virkelig morsomt at se Saffo, når hun fik øje på sig selv i fjernsynet. Hun kunne ikke forstå det og begyndte at gø. Mor og far lo, så de fik tårer i øjnene. Jonatan kik-

kede fra den ene til den anden.

Der var optagelser fra dengang, de hentede Saffo, hold da op så sød hun var; nærmest bare en uldtot. Mor kunne have hende i to hule hænder, så lille var hun. Jonatan måtte ikke røre ved hende, det var for farligt, han måtte nøjes med at kikke.

Da hun blev lidt større, fik han naturligvis lov til at kæle med hende. Men kun når mor og far var til stede.

I stamtavlen kunne man se, at Saffo var en direkte efterkommer af den berømte skødehund Hüttenhauser, der vandt førstepris ved verdensudstillingen i Paris 1889, og som havde tilhørt grevinden af Toulouse.

– Det er jo lige før, vi må bukke og skrabe, lo far.

– Det er en aristokratisk hund, sagde mor, og hun lo ikke.

Hele familien kom for at beundre aristokraten, og de havde gaver med, små gummignaveben eller hundekunsterlegetøj, mormor var helt overspændt og ville også være hundeejer.

– Hvad koster egentlig sådan en hund? spurgte hun.

Mor kikkede over på far, der rømmede sig. Men han havde ikke noget imod at sige det, vidste Jonatan, selv om han tøvede.

– Hun har kostet små femten tusinde, sagde han.

Mormor snappede overdrevent efter vejret.

– Vi må vist nøjes med et »gadekryds«, sagde morfar.

– Jamen, stønnede mormor, ligger hun så i pengeskabet, når I er på arbejde?

Det var et kildent spørgsmål, Jonatan var jo på fritidshjem, men mor og far var altså ikke meget for, at Saffo skulle på hundefritidshjem, mellem alle disse ordinære køtere, der kunne finde på at bide, og det der var værre. Derfor arbejdede mor på halv tid, så hun kunne være hjemme, indtil Saffo havde vænnet sig til at være alene. Det havde Saffo svært ved. Hun opførte en pibekonzert hver morgen, når mor og far skulle på arbejde, så naboerne klagede over det. Derfor blev mor til sidst nødt til at tage orlov.

– Det er ligesom at have små børn, sukkede hun.

William Wegman
Fay Ray, 1979

Da mormor og morfar ikke havde råd til at anskaffe sig en aristokratisk hund, og alligevel ikke ville nøjes med et gement »gadekryds«, fik de allernådigst lov til at være plejeforældre, dengang mor og far skulle til bryllup i Aalborg. Jonatan skulle så være hos farmor. Det var så længe siden, han havde besøgt hende, og det var synd for farmor, som boede alene. Nu måtte det også være Saffos tur til at komme på ferie hos mormor og morfar.

– Og husk, frikadellerne skal være uden løg og peber, sagde mor, som var rystende nervøs. Det var første gang, Saffo skulle være hjemmefra.

– Vi skal nok passe godt på den lille skat, sagde morfar, der uden videre accepterede at spise frikadeller uden peber, ham der ellers aldrig kunne få maden krydret nok.

Farmor serverede stegt flæsk med gammeldags persillesovs. Det var da altid noget. Farmor var godt nok en underlig dame. Hun gad overhovedet ikke snakke om Saffo. Faktisk brød hun sig ikke spor om hunde.

– Herre gud, sagde hun, det er da bare en hund.

Det gav Jonatan lidt stof til eftertanke. Ja, farmor havde egentlig ret, Saffo var bare en hund. Det havde han aldrig tænkt over før.

– Du er god nok, farmor, sagde han.

– Tak skal du have, min dreng, sagde farmor og kikkede på ham over brillen. Det er du også.

Saffo var tit syg, hun var overfølsom og smækfuld af nerver, netop fordi hun var så fornem. Den mindste gennemtræk, og hun blev forkølet. Det var hos dyrlægen mindst én gang om ugen, det var pokkers dyrt. Men det var også en bekostelig affære, når Saffo skulle til frisøren, hun fik også sine kløer ordnet, rensset og lakeret, for hun deltog i mange udstillinger.

De kørte faktisk land og rige rundt helt ned til grænsen ved Krusaa, og mor blev hysterisk og lavede næsten skandale, da Saffo ikke vandt sølvpokalen. Hun var overbevist om, at der var fusk med i spillet.

Jonatan plagede og plagede om at få lov til at gå tur med Saffo, og til sidst fik han lov.

– Du skal passe på, hvis der ligger glasskår, sagde mor, og I må ikke gå under de høje træer nede ved søen, så kan Saffo få skovflåter i pelsen, I skal gå på stierne, og hvis hun bliver bange, skal du tage hende op.

Da mormor og morfar ikke havde råd til at anskaffe sig en aristokratisk hund, og alligevel ikke ville nøjes med et gement »gadekryds«, fik de allernådigst lov til at være plejeforældre, dengang mor og far skulle til bryllup i Aalborg. Jonatan skulle så være hos farmor. Det var så længe siden, han havde besøgt hende, og det var synd for farmor, som boede alene. Nu måtte det også være Saffos tur til at komme på ferie hos mormor og morfar.

– Og husk, frikadellerne skal være uden løg og peber, sagde mor, som var rystende nervøs. Det var første gang, Saffo skulle være hjemmefra.

– Vi skal nok passe godt på den lille skat, sagde morfar, der uden videre accepterede at spise frikadeller uden peber, ham der ellers aldrig kunne få maden krydret nok.

Farmor serverede stegt flæsk med gammeldags persillesovs. Det var da altid noget. Farmor var godt nok en underlig dame. Hun gad overhovedet ikke snakke om Saffo. Faktisk brød hun sig ikke spor om hunde.

– Herre gud, sagde hun, det er da bare en hund.

Det gav Jonatan lidt stof til eftertanke. Ja, farmor havde egentlig ret, Saffo var bare en hund. Det havde han aldrig tænkt over før.

– Du er god nok, farmor, sagde han.

– Tak skal du have, min dreng, sagde farmor og kikkede på ham over brillen. Det er du også.

Saffo var tit syg, hun var overfølsom og smækfuld af nerver, netop fordi hun var så fornem. Den mindste gennemtræk, og hun blev forkølet. De var hos dyrlægen mindst én gang om ugen, det var pokkers dyrt. Men det var også en bekostelig affære, når Saffo skulle til frisøren, hun fik også sine kløer ordnet, rensset og lakeret, for hun deltog i mange udstillinger.

De kørte faktisk land og rige rundt helt ned til grænsen ved Krusaa, og mor blev hysterisk og lavede næsten skandale, da Saffo ikke vandt sølvpokalen. Hun var overbevist om, at der var fusk med i spillet.

Jonatan plagede og plagede om at få lov til at gå tur med Saffo, og til sidst fik han lov.

– Du skal passe på, hvis der ligger glasskår, sagde mor, og I må ikke gå under de høje træer nede ved søen, så kan Saffo få skovflåter i pelsen, I skal gå på stierne, og hvis hun bliver bange, skal du tage hende op.

William Wegman Kit, 1991

Der var mange ting, han skulle huske på, han havde også en lille plasticpose med, til en Saffo-pølle, men til sidst fik de lov at gå.

Mor blev stående i døren, hun vinkede og vinkede, måske fortrød hun allerede. Jonatan stak i rend.

– Ikke så hurtigt, råbte mor. Pas nu på.

Jonatan ville ikke ned til søen, hvor emsige damer luftede deres simple vovser. Han gik i stedet over til jernbanen og satte kurs mod tunnelen. Her var dejlig fred og ro. Hans blik faldt på en lille jernkrog i svellen mellem de to jernbanespor, og det fik ham til at tænke på, at farmor havde ret. Saffo var bare en hund.

Han bandt resolut snoren fast i krogen og gik sin vej.